

# РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Силистра, 25.07.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА** в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Ив. Краева

при участието на секретаря Антоанета Н. Ценкова  
като разгледа докладваното от Кремена Ив. Краева Търговско дело № 20223400900082 по описа за 2022 година

ИЩЕЦЪТ - „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД /предишно наименование „БЪЛГАРСКА ПОЩЕНСКА БАНКА“ АД/, с ЕИК 000694749 претендира от съда да постанови решение, с което да осъди ответника В. Ю. Х. с ЕГН .....да му заплати дължимите суми по Договор за банков кредит Продукт „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ“ № 0098 от 07.03.2005г., от които главница в размер на 55 504,10 лв. /петдесет и пет хиляди петстотин и четири лева и десет стотинки/, ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на настоящата искова молба до окончателното погасяване на задължението, възнаградителна лихва в размер на 30 802, 03 лв. /тридесет хиляди осемстотин и два лева и три стотинки/ за периода от 21.06.2017 г. до 25.11.2022 г., мораторна лихва в размер на 18 461, 49 лв. /осемнадесет хиляди четиристотин шестдесет и един лева и четиридесет и девет стотинки/ за периода от 21.06.2017 г. до 29.11.2022 г., такси по договора в размер на 1 341,44 лв. /хиляда триста четиридесет и един лева и четиридесет и един четири стотинки/ за периода от 21.07.2017 г. до 29.11.2022 г., застраховки в размер на 292, 95 лв. /двеста деветдесет и два лева и деветдесет и пет стотинки/ за периода от 14.05.2018 г. до 29.11.2022 г., разноси по кредита в размер на 226, 80 лв. /двеста двадесет и шест лева и осемдесет стотинки/ за периода от 23.08.2018 г. до 29.11.2022 г.

Обоснова дължимостта на претендираните суми с факта на неизпълнение на задълженията на ответника за заплащане на дължими суми по процесния Договор за банков кредит Продукт „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ“ № 0098 от 07.03.2005г., сключен с кредитополучателя ЕТ „ФОЛК

ПРОДУКТ - ЮЛИЯН ХЛЕБАРОВ“ с ЕИК 118013383 - едноличен търговец на физическото лице Юлиан Величков Хлебаров , починал на 20.11.2016 г., и обявена в тази връзка предсрочна изискуемост на кредитния дълг. Сочи, че оставеното наследство на починалия е прието по опис от неговата дъщеря и универсален правоприменник В. Ю. Х. с ЕГН \*\*\*\*\*- ответник по делото, която като наследник на Юлиан Величков Хлебаров е наследила всички негови права и задължения, в т.ч. задълженията, произтичащи от процесния Договор за банков кредит Продукт „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ“ № 0098 от 07.03.2005 г.

Ответникът - В. Ю. Х. с ЕГН .....поддържа, че не е наследила задълженията, произтичащи от процесния Договор за банков кредит Продукт „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ" №0098 от 07.03.2005 год., който е бил част от търговското предприятие на починалия едноличен търговец, поради което насочената срещу нея искова претенция е неоснователна. В условията на евентуалност на изложеното по-горе твърди, че претенцията на ищеца е погасена по давност. Ако се приеме, че тя е универсален правоприменник на длъжника - едноличен търговец счита, че предсрочната изискуемост на кредита не е настъпила, тъй като неправилно ищецът е счел в отправената чрез ЧСИ Покана, че ответникът е изпаднал в забава към датата на изготвяне на същата – арг. чл.84, ал.1 от ЗЗД. Алтернативно на изложеното ответникът поддържа възражение за настъпила погасителна давност за главницата по всички погасителни вноски с настъпил падеж в петгодишния срок преди връчването на исковата молба, както и възражение за погасителна давност за лихви, такси и разноски по всички погасителни вноски с настъпил падеж в тригодишния срок преди връчването на исковата молба. На следващо място ответникът поддържа възражение за нищожност на договора за кредит поради наличието на неравноправни клаузи по см. на чл.143, ал.2, т.3, т.10, т.11 и т.19 от ЗЗП, както и нищожност по чл.26, ал.1, предл. 1 от ЗЗД във вр. с чл.10, ал.3 от ЗЗД и чл.58, ал.2 от ЗКИ. Позовава се на чл.58, ал.1, т.1 и ал.2 от ЗКИ и счита, че целия договор за кредит е нищожен на основание чл.26, ал.1, предл. първо от ЗЗД, тъй като в процесния Договор за кредит и последвалите го анекси не се съдържат клаузи определящи годишния процент на разходите, които кредитополучателя дължи на Банката. Алтернативно на изложеното по-горе поддържа наличието на неравноправни клаузи в договора за банков кредит, водещи до нищожност на същите по силата на чл.146 от ЗЗП.

В хода по същество ищецът поддържа претенцията си в писмена защита, в която се прави анализ на представените доказателства, без да излага съображения по възраженията на ответника.

В хода по същество и писмени бележки ответникът допълнително обосновава възраженията си, които своевременно е заявил в основния и допълнителен писмен отговор, както и доказателствата, които ги подкрепят.

Като се запозна с депозираната искова молба, изложените фактически обстоятелства и писмените доказателства, съдът намира следното:

Предявените иски са с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. чл.

430, ал. 1 и 2 ТЗ, чл. 92, ал.1 ЗЗД.

Между страните по делото не се спори, а и от представените писмени доказателства са установява, че на 07.03.2005г. между „БЪЛГАРСКА ПОЩЕНСКА БАНКА“ АД /сега „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД/, от една страна, в качеството на кредитодател и ЕТ „ФОЛК ПРОДУКТ - Ю. Х.“ с ЕИК .....(едноличен търговец на физическото лице Ю. В. Х.в с ЕГН ....., поч. на 20.11.2016г.) е сключен Договор за банков кредит Продукт „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ“ № 0098. По силата на чл. 1 от този договор банката предоставила на кредитополучателя ЕТ „ФОЛК ПРОДУКТ - ЮЛИЯН ХЛЕБАРОВ“ кредит във формата на кредитна линия в размер на 42 000 лв. за посрещане на краткосрочни оборотни нужди, а от своя страна кредитополучателят се задължи да върне така предоставения кредит в срок от 120 месеца при условията на сключения договор, при уговорени лихви и неустойки. Кредитът е обезпечен с договорна ипотека върху недвижим имот. Впоследствие страните предоговорили условията по договора за кредит с няколко последващи анекса, в т.ч. Анекс № 1 от 10.03.2006 г., Анекс № 2 от 23.03.2007 г., Анекс № 3 от 17.03.2008 г., Анекс № 4 от 28.03.2011 г., Анекс № 5 от 29.05.2012 г. и Анекс № 6 от 26.05.2015 г. По силата на т. 2 от Анекс № 4 от 28.03.2011 г. е уговорено крайният срок за погасяване на кредита да бъде 11.03.2025 г., както и кредитът да се погасява на равни анюитетни вноски. С Анекс № 5 от 29.05.2012 г. и Анекс № 6 от 26.05.2015 г. е реструктуриран отпуснатия кредит, като за точния размер и падежи на дължимите погасителни вноски по кредита на 27.05.2015 г. е подписан погасителен план по кредита, представляващ неразделна част по силата на т. 2 от Анекс № 6 от 26.05.2015 г.

Съгласно клаузите на чл. 25, б. „г“ във вр. с чл. 26, б. „в“ от процесния договор за банков кредит, банката има право да обяви за изискуемо, преди срока, цялото кредитно задължение, вкл. когато не е внесена дължима вноска по главница и /или лихва, а съгласно Раздел IV, т.1 от Общите условия на ищеца /л. 46/, станали част от договора за кредит по силата на т.11 от Анекс №5 от 29.05.2012 год. /л. 25/: „При непогасяване изцяло или отчасти на която и да е вноска от главницата или лихвата по кредита, както и при неизпълнение на което и да е друго задължение по сключен договор за кредит с юридическо лице - кредитополучател, вземането на Банката за възстановяване на целия кредит става изцяло предсрочно изискуемо, без да се прекратява действието на договора. Изискуемостта настъпва без да е необходимо каквото и да е волеизявление на страните“.

Не се спори и се установява от представеното Определение № 925 от 08.04.2019 г. по гр.д. № 313/2019 г. по описа на Районен съд - гр. Силистра, че оставеното наследство на починалия е прието по опис от неговата дъщеря и универсален правоприемник В. Ю. Х. – ответник по дело/л.51/.

Не се спори и посредством назначената ССЕ се установи, че по процесния кредит е налице трайно просрочие на дължимите по кредита погасителни вноски. От счетоводната експертиза се установява, че плащанията са спрели на 12.10.2017г. Това е довело до обявяване на кредита

за предсрочно изискуем. С покана за доброволно изпълнение и уведомление за предсрочна изискуемост ищецът поканил ответника да заплати доброволно просрочията по кредита в 7-дневен срок с предупреждение, че ако не бъде направено доброволно плащане на задълженията, вземанията на банката по процесния договор ще бъдат обявени за изцяло предсрочно изискуеми преди крайния срок за погасяване на кредита. В поканата са отразени формираните просрочия, възлизащи в размер общо на 79 921,69 лв. и непогасяване на 64 вноски за главница, считано от 21.06.2017г. и 64 вноски за лихва, считано от същата дата.

Поканата за доброволно изпълнение е връчена на В. Ю. Х. на 21.11.2022 г. чрез ЧСИ Георги Г. с рег. № 767 в КЧСИ и район на действие Окръжен съд – гр. Силистра на по реда на чл. 47 ГПК /л.55/. Следователно, е налице отправена покана до наследника за изпълнение на задължението и същата е изпаднала в забава след изтичане на 7 дни от поканата на основание чл. 84, ал. 1, изр. 2 – ЗЗД. Предвид това страната неоснователно възразява за липса на обявена предсрочна изискуемост на кредита към датата на депозиране на исковата молба – 22.12.2022г. С оглед на това обстоятелство и визираните горе клаузи от договора за банков кредит предсрочната изискуемост на вземанията по договора за банков кредит е настъпила на 29.11.2022 г. Вън от това посоченото възражение няма решаващо значение за делото, защото изявлението на банката за обявяване на кредита за предсрочно изискуем може да бъде инкорпорирано в исковата молба или в отделен документ, който е представен като приложение към исковата молба. В тези случаи изявлението поражда правни последици с връчването на препис от исковата молба с приложенията към нея на ответника, ако са налице и предвидените в договора за кредит обективни предпоставки за загубване преимуществото на срока. В конкретния случай това изявление несъмнено е стигнало с връчване на препис от исковата молба и приложенията към нея доказателства още на 05.01.2023г.

С приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установи, че дължима и неизплатена главница е в размера на 55 504, 10 лв., дължимата възнаградителна лихва - в размер на 30 802,03лв., а дължимата м. лихва – в размер на 18 461,49лв., суми съответни на исковата претенция.

По делото базовото възражение на ответницата е свързано с пасивната и легитимация, която произтича от особеното качество на заемополучателя ЕТ с фирма „ФОЛК ПРОДУКТ-Ю.Х.“ и неприемането на търговското му предприятие по реда на чл.60, ал.2 от ТЗ. Това възражение съдът намира за неоснователно. На първо място следва да се посочи, че въпросът, по който ВКС II ГО се е произнесъл с визираното от ответника решение №60093 от 25.01.2022 год. на ВКС по гр. д. № 4069/2020 г. не е относим пряко към предмета на спора по т.д. № 82/2022г. на СОС. По този въпрос съдът има предвид Решение № 437 от 17.01. 2012 г. по гр.д. № 70/ 2011 год. на ВКС. Според посоченото решение, наследството се придобива с приемането му от момента на откриване на наследството – смъртта на наследодателя, като при отказ от наследство, частта на отреклия се уголемява дяловете на останалите наследници, а наследникът, който е приел наследството по опис, отговаря

само до размера на полученото наследство, а по въпроса, ако наследниците по закон на починалия собственик на ЕТ не желаят да извършват и да продължат търговската дейност на своя наследодател, не поемат предприятието и фирмата на едноличния търговец, отговарят ли за задълженията на своя наследодател, които са възникнали в резултат на търговската му дейност, следва да се отговори положително, тъй като имуществото на физическото лице и на едноличния търговец са едно цяло и отговорността на едноличния търговец не е ограничена от имуществото на фирмата. В това решение се разяснява, че тъй като ЕТ носи отговорност за задълженията си с цялото си имущество, независимо дали е част от предприятието на ЕТ, дали е лично имущество, или имущество СИО, поради което и неговите наследници отговарят за тези задължения със същото това имущество, независимо дали са поели или не са поели предприятието на ЕТ. В случая ответницата не е оспорила, че е единствен наследник по закон на кредитополучателя, респ. същата е пасивно процесуално и материалноправно легитимирана да отговаря по предъявените претенции -чл. 60, ал.1 ЗН. Този извод не може да бъде разколебан и от извършеното приемане на наследството на Юлиян Хлебаров по опис от ответницата, вследствие на което на основание чл. 60, ал. 2 ЗН отговорността на последната е ограничена до размера на стойността, покрита от наследственото имущество, доколкото за установяването му по делото не са ангажирани доказателства, нито е релевирано възражение в този смисъл.

Ответницата поддържа възражение за нищожност на договора за кредит поради наличието на неравноправни клаузи по см. на чл.143, ал.2, т.3, т.10, т.11 и т.19 от ЗЗП, както и нищожност по чл.26, ал.1, предл. 1 от ЗЗД във вр. с чл.10, ал.3 от ЗЗД и чл.58, ал.2 от ЗКИ. Възраженията и не се вземат предвид. В случая, кредитополучателят е физическо лице, който в качеството на ЕТ ” ФОЛК ПРОДУКТ - Ю. Х. , по силата на договор за банков инвестиционен кредит е получил кредит във формата на кредитна линия за посрещане на краткосрочни оборотни нужди, т.е. за извършване на търговска дейност, поради което и същият няма качеството на потребител по смисъла на §13, т.1 от ДР на ЗЗП. По делото не са наведени твърдения – напротив, нито ангажирани доказателства, които да установяват, че получените средства са използвани за цели, различни от обслужването на търговската дейност на кредитополучателя, конкретизирането на които да сочи на извод за изразходване на същите за нуждите на физически лица, в качеството им на потребители на стоки и услуги. Следователно и ответницата, също както и кредитополучателя в отношенията, възникнали между него и банката, не може да се ползва от защитата на потребителите, предвидена в ЗПК/ ЗЗП и да се позовава на неравноправни клаузи в договора за кредит, уреждащи обема на отговорността и, както и да изтъква доводи за недействителност на договора, на основанията от чл.22 ЗПК. Обстоятелството, че в договора се споменава най-общо задължение за плащане на дължими такси и комисионни без същите да са конкретизирани като годишно задължение, не обосновават извод че целия договор за кредит е нищожен на основание чл.26, ал.1, предл. първо от ЗЗД поради противоречието му с чл.58, ал.2 от ЗКИ -както е посочено в подадения отговор на исковата молба. Поначало липсата на

предвидените в чл. 58, ал. 1 ЗКИ данни са от значение за валидността на клаузите, свързани с разходите по кредита, но не биха могли да имат за последица недействителност на договора за кредит в неговата цялост и на основното съдържание на правоотношението - предоставяне на договорения кредит и задължението за неговото връщане. В случая в договора между страните е указано –чл.21, че кредиторът прилага такси и комисионни съгласно Тарифата на банката за такси и комисионни, които прилага по кредитните си операции, а измененията в Тарифата влизат в сила от деня на приемането им от компетентните банкови органи. Следователно с подписа си кредитополучателят е удостоверил факта, че е запознат с условията на банката и възраженията на ответницата в тази връзка са неоснователни.

На следващо място ответницата твърди, че претенцията на ищеца е погасена по давност изцяло, т.к. за начален момент на давността следва да се счита настъпването на условията на договора за автоматична предсрочна изискуемост. Поддържа, че от действително настъпила изискуемост на задължението по предоставения кредит - 21.06.2017 год. до обявяването му за предсрочно изискуем - 21.11.2022 год. е изтекъл период по-дълъг от 5 години. Възражението е неоснователно. Първо, защото и при автоматично превръщане на кредита в предсрочно изискуем, пак е нужно обявяването му за такъв на длъжника съгласно чл. 60, ал. 2 - ЗКИ и т. 18 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС и това важи и при осъдителен иск, като съдебната практика безусловно приема, че правомощието на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем е нейно право, като то не поражда последици автоматично с факта на неплащане на погасителна вноска, а настъпва когато банката реши да се възползва от него и да го упражни, за което действие се съди от отправено волеизявление до длъжника. Поради това и за неплащаните месечни вноски не тече давност по чл. 110-33Д от датата на предполагаемата автоматична предсрочна изискуемост на кредита, а от датата на падежа на всяка една от тях. Второ, защото интервалът от време между последователното настъпване на двата елемента/обективният- спиране на плащането и субективният- изрично волеизявление на кредитора/ на предсрочната изискуемост няма естество на погасителна давност, защото макар и изпълняемо, дотогава вземането на банката не е изискуемо/ Р № 21/08.01.2021г., постановено по т.д. № 3069/18г., ВКС, ТК, I т.о./.

Размерът на дължимия непогасен остатък от кредита съдът следва да изчисли съобразно алтернативно изложеното в писмения отговор на ответника възражение за настъпила погасителна давност, като съобрази покритите с давност задължения и изключи от общото задължение по кредита с решението си.

По размера на главницата по кредита: Претендира се дълг, който е предсрочно изискуем, считано от 29.11.2022 год., в размер на 55 504,10 лв. В неговата величина се включват падежирали вноски до обявяване на предсрочната изискуемост на посочената дата и предсрочно изискуема главница след тази дата. Погасителната давност за предсрочно изискуемата

главница не е изтекла. За падежираните вземания и съобразно съответните им падежи се прилага кратката тригодишна погасителна давност - по отношение на възнаградителните лихви /решение № 130 от 15.04.2020 г. по т. д. № 1829/2018 г. на ВКС, ТК, Първо отделение/, респективно петгодишна погасителна давност - по отношение на главницата /решение № 45 от 17.06.2020 г. по т. д. № 237/2019 г. на ВКС, ТК, Второ отделение/. Исковата молба е подадена на 22.12.2022 год. и прекъсва течението на погасителната давност по отношение на всички вноски от главницата, дължими след 22.12.2017 г., респ. вземането за падежирали вноски до посочената дата, в размер на 2 731,78 лв, е погасено по давност.

Дължимият непогасен остатък от главното задължение, изчислен от съда с приспадане на вноските за главница за периода от 21.06.2017г. / първата неплатена вноска съобразно данните от кредитора/ до 22.12.2017 год. по погасителния план, възлиза на 52 772,78 лв.

По претенциите за възнаградителна и мораторна лихва, таксите, разносните и застраховките: На поставения въпрос по т.18 от експертизата: „Какъв е общия размер на възнаградителната лихва, таксите, разносните и застраховките в погасителните вноски след 05.01.2020 год. до края на погасителния план?" ВЛ е дал отговор, че размера на възнаградителната лихва след тази дата е 3 401.41 лева; размера на таксите е 595.69 лева и размера на застраховките е 888.12 лв. Допълнително е уточнен размера на мораторната лихва за периода 05.01.2020г. до 29.11.2022г. - 14 948.71 лв. Предвид това тези претенции следва да бъдат уважени до посочените от вещото лице размери, изкл. претенцията за застраховки - до поддържан размер от 292.95 лева.

По делото ищецът не представя доказателства за заплащане на разходи за изпращане на уведомлението за предсрочната изискуемост – 226,80 лв. Поради това искането му за тяхното присъждане се отклонява.

Предвид изхода на делото ответникът следва да понесе тежестта на направените по настоящото исково производство разноси като бъде осъден да заплати на ищеца такива по компенсация в размер на 4 753,89 лв.

По делото е представен договор с удостоверение безплатно представителство в хипотеза на чл. 38 ал. 2 от ЗАД. Предвид това на адв. Д. К. се присъжда сумата от 4053,99 лв., на осн.38, ал.2, т.2 ЗА - адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство на ответника по делото.

Така мотивиран, съдът

## **РЕШИ:**

ОСЪЖДА В. Ю. Х. с ЕГН ..... да заплати на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ" АД /предишно наименование „БЪЛГАРСКА ПОЩЕНСКА БАНКА" АД/, с ЕИК 000694749 дължимите суми по Договор за банков кредит Продукт „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ“ № 0098 от 07.03.2005г., от които главница в

размер на 52 772,78 лв., ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на настоящата искова молба до окончателното погасяване на задължението, възнаградителна лихва в размер на 3401,41лв. за периода от 05.01.2020г. до 25.11.2022 г., мораторна лихва в размер на 14 948,71 лв., такси по договора в размер на 595,69 лв. за периода от 05.01.2020 г. до 29.11.2022 г., застраховки в размер на 292, 95 лв.

ОТХВЪРЛЯ предявените претенции за главница, лихви и такси над посочените суми до пълните предявени рамери; изцяло за сума от 226 ,80 лв. - разноски по кредита.

ОСЪЖДА В. Ю. Х. с ЕГН .....да заплати на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ" АД /предишно наименование „БЪЛГАРСКА ПОЩЕНСКА БАНКА" АД/, с ЕИК 000694749 сумата от

4 753,89 лв. – разноски по компенсация.

ОСЪЖДА „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ" АД /предишно наименование „БЪЛГАРСКА ПОЩЕНСКА БАНКА" АД/, с ЕИК 000694749 да заплати на адв. Д. К. сумата от 4053,99 лв., на осн.38, ал.2, т.2 ЗА - адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство на ответника по делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Окръжен съд – Силистра: \_\_\_\_\_